

Jurčkov kos.

Spisal Jože.

Jurček je imel veliko veselje s svojim ptičem. Kadarkoli je prišel k njemu sosedov Tonček, vedno ga je dobil pri njem.

Bil je to črni kos, ki mu ga je prinesel striček še negodnega iz gnezda.

Z veliko vnemo se je poprijel Jurček pitanja ptiča. Nabiral mu je marljivo mravljinčjih jajec, časih, ko teh ni imel, pa mu je dajal tudi z vodo zamesene koruzne moke.

Veselo se je smehljajal in plesal okolo gajbice, ki je v nji čepel njegov črni jetnik. Potem je odprl vratca, vzela tri ali štiri jajčeca v roko in jih vsul ptiču v kljun, ki jih je slastno pogoltnil. To je ponovil kake štirikrat. Potem je pomočil še prst v skudelico vode in mu jo kanil v kljunček.

In zopet je vesel poskočil, ko je videl kosa, kako nestrpljivo prhuta s perutnicami, kakor bi ga še prosil. Pa mu ni hotel več dati, ker mu je stric naročil, da ne sme.

Tako je zaprl zopet vratca in obesil gajbico nazaj na steno, nato pa odšel nabirat jajčec.

Vendar ptič ni bil vedno tako pri volji. Debelo ga je gledal, ko mu je časih ponujal jajčec, in kljuna kar ni hotel odpreti. Takrat pa se ga je naš Jurček skoraj bal. Zdelo se mu je, kakor da mu ptič očita, ker mu krati ljubo svobodo in ga zapira v tesno ptičnico. Skoro se mu je že zasmilil ubožec in kmalu bi mu odprl kletko. Tu se pa spomni, kako bi mu bilo dolgčas po črnem tovarišu, ki se ga je tako privadil! In zopet se je premislil pa hitro zbežal, da bi ne videl teh črnih, očitajočih oči . . .

Ko se je vrnil, je bil tudi ptič navadno že drugačne volje. Prijazno ga je gledal kot kdaj prej in hvaležno začrčal, ko mu je vsul drobnih jajčec v voščeni kljunček . . .

Pred kratkim pa mu je poginil ljubljene ptiček. Zvila ga je podagra.

Vesela je prisopela Jurček zjutraj po stopnicah navzgor, da bi ga zopet nakrmil. Pa mislite si njegov strah, ko ga je zagledal, vijočega se na tleh kletke!

Naglas je zajokal, potem pa se spustil k očetu, če bi mu vedel kaj pomoči. Ko se pa vrne, je bil kos že mrtev.

Ves dan ga niso mogli potolažiti, tako mu je bilo hudo za ubogim ptičkom. Skoro ničesar ni jedel, zaprl se je v svojo sobico k mrtvecu pa jokal . . . Pomiril se je šele, ko mu je stric obljubil, da mu prinese drugega . . .

Danes pa ima Jurček že zopet tovariša — brata prejšnjega, ki ga je stric izpital. Popolnoma je podoben prejšnjemu, in Jurček je že skoro pozabil, da je to drugi, ne pa oni, ki ga je sam pital. Skrbno pazi nanj in

sedeva zopet cele dneve pri njem ter se pogovarja z njim. In zdi se mu, da ga ptič razume, ker časih zacvrči kakor bi mu odgovarjal. Nežno pogladi krotko živalco po mali, črni glavic, si jo rahlo pritisne na mehka, rdeča in polna usteca in jo hvaležno poljublja.

Tako minevajo dnevi obema prijateljema . . .

Starček in ptica.

Starček:

*Ej, ptica lahkokrila,
poj pesemco lepó
o dneh, ki so minuli,
da sam ne vem, kako! —*

Ptica:

*O dneh, ki so minuli
zapojem naj glasno? . . .
O dneh, ki so minuli,
da sam ne veš, kako? . . .
Čuj, starček, pomlad vrne
se vsako leto spet,
nikdar pa se ne vrne
pomlad nam mladih let.*

*O nji le še spomini
nam jasno govore,
spomini, ki na večer
najrajši ožive.*

*Če je bila nam lepa,
spomini so lepi;
če pa ni bila lepa,
spomini so grenki! —*

* * *

*Zamislil se je starček,
mehko se nasmejaj.
Spomin izza mladosti,
mu v duši lep je vstal.*

Janko Polák.

